

Vergis
je
niet

GRATIS VOORPUBLICATIE

MIRANDA HILLERS

DEEL 3 VAN DE BLINGG-SERIE

SCELTA

Lees ook van Miranda Hillers

De *Blingg*-serie:
Het geeft niet
Breek mijn hart niet
Vergis je niet

Abonneer u nu op de Scelta Publishing Nieuwsbrief.

Ga naar www.sceltapublishing.com;

 www.facebook.com/sceltapublishing;

 www.twitter.com/UitgScelta;

 www.instagram.com/sceltapublishing

en ontvang regelmatig informatie over de nieuwste titels, blijf op de hoogte van speciale aanbiedingen en kortingsacties en maak kans op fantastische prijzen!

NEW ADULT

Vergis
je
niet

MIRANDA HILLERS

DEEL 3 VAN DE BLINGG-SERIE

© 2016 Scelta Publishing

© 2015 Miranda Hillers

Omslagbeeld: Vita Khorzhevska | Shutterstock.com

Omslag- en opmaakontwerp: Evelien van Steenis

Tekstredactie: Linda Everts

Auteursfoto: Miranda Hillers

Eerste druk, juni 2016

ISBN 978-94-91884-40-5

NUR 343

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

WWW.MIRANDAHILLERS.NL

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Frederick

Een half jaar eerder

‘We hadden je beter thuis kunnen laten blijven.’ Christiaan overhandigt me een biertje. Het witte schuim klotst net niet over de rand van het glas. ‘Je bent nog steeds in een erg slecht humeur.’

‘Ja, Freddie.’ Rutger is het met hem eens. ‘Niets aan met jou.’ Hij stoot met zijn schouder tegen mijn bovenarm aan.

Ik negeer mijn vrienden. Het is inderdaad verspilde moeite dat ze me hierheen hebben gesleept. ‘*Thanks en cheers.*’ Ik houd mijn fluitje, gevuld met het gele vocht, omhoog.

‘Proost.’ Vince tikt met een wilde handbeweging zijn glas tegen het mijne aan en deze keer stroomt er wel bier langs de rand.

‘Wat is er toch met je aan de hand?’ vraagt Joshua. ‘Ik weet dat je nog rouwt om die bitch, maar het is alweer twee maanden geleden dat die relatie mis ging. Kom op, man.’

Vince haakt erop in. ‘Er is meer in het leven. Kijk om je heen!’ Hij gebaart met zijn hand in de ruimte en knijpt in het achterwerk van een grietje dat ons voorbij loopt. ‘Wijven zat.’

Ik kan een lach niet binnenhouden als het meisje hem boos aankijkt. ‘Makkelijk praten jij. De vrouwtjes

komen iedere dag in je garage en je geeft niet alleen hun auto een beurt.'

'Yep, en daar proosten we op!' grijnst hij vrolijk en slaat me op de rug. 'Kom dan een keer met die exclusieve bak van je bij me, dan weet ik wel zeker dat je aan je trekken komt.' Vince is altijd een vrouwenversierder geweest en negen van de tien keer hoeft hij er geen moeite voor te doen. 'Met één telefoontje staan ze zo bij mij in de showroom.' Hij fluit naar twee rondborstige jonge dames die spontaan beginnen te giechelen.

Ik verveel me kapot. Al weken, maanden. Mijn relatie is inderdaad al lang over. Ik heb er nog steeds last van. Ze is vreemdgegaan en er speelden nog meer factoren mee, maar dat was de druppel.

Nu staan we bier te drinken in een nieuwe dancing 'The Matrix' en ik vind er niets aan. Het kan me allemaal niet meer boeien en ik drink het restant van mijn bier op. 'Ik ga er vandoor.'

'Joh, doe niet zo dramatisch, zeg. We zijn pas een uur binnen.' Christiaan slaat een arm om mijn schouders.

'Nee, echt. Ik zie jullie wel weer.' Ik geef mijn vrienden een high five en zet het lege bierglas op de bar neer.

Plotseling overkomt me een overweldigend gevoel. Schuin tegenover me, aan de overkant van de grote vierkante bar, zie ik haar staan. Het merkwaardige gevoel dat door mijn buik gaat neger ik. Het slaat nergens op, ik ken haar niet eens.

Automatisch scannen mijn ogen in een beweging haar profiel. Lange, bijna zwarte haren glijden over haar schouders en bedekken voor zover ik kan zien haar volle borsten. De bruine ogen waarmee ze de barkeepers om hun aandacht probeert te verleiden zijn prachtig, maar vallen in het niets zodra ze haar volle onderlip met het puntje van haar tong bevochtigt.

Mijn keel voelt droog aan en mijn hart slaat een slag over als ze voorover leunt. Doordat het licht nu op haar gezicht schijnt kan ik zien dat ze nog mooier is dan ik dacht te zien. Hier moet ik toch echt werk van gaan maken.

‘Hé, Dex!’ Ik ken de barkeeper die aan onze kant bedient, hij speelt in een bandje samen met het zusje van Christiaan.

Dex is continue bezig om iedereen te voorzien van een drankje. Vrouwen van alle leeftijden willen graag bij hem bestellen. Met zijn getatoeëerde armen en een aantal zichtbare piercings is hij een ware traktatie voor de dames.

‘Yo, Freddie.’ Met een theedoek over zijn schouder geslagen is hij al bier voor me aan het tappen. ‘Weer vijf?’

‘Ja, doe maar, enne wil je dat meisje wat te drinken van mij aanbieden? Alles wat ze maar wil.’ Met mijn hoofd knik ik in haar richting.

Hij draait zich om en trekt zijn wenkbrauwen een paar keer op als hij me weer aankijkt. ‘Dat lekkere chickie in dat strakke zwarte jurkje?’

‘Yep,’ verzucht ik.

‘Bart serveert in die hoek, ik zal het doorgeven.’ Hij zet het bier voor mijn neus en pakt het geld dat ik al op de bar heb neergelegd. ‘Mooi ding, ze verbleekt naast Phileine.’

Waarom heeft hij het over Phileine? Ik probeer haar te vergeten en dan zegt hij doodleuk haar naam. Eikel.

Ik kan niet van het meisje weggijken, ze is een waanzinnige verschijning. Is dit nu wat ze bedoelen met liefde op het eerste gezicht?

‘Ben je er nog? Ik dacht dat je naar huis ging.’ Rutger volgt mijn blik. ‘Naar wie kijk je, die blonde?’

‘Blonde?’ Ik zie niemand, alleen maar haar. ‘Nee, op elf uur. Die donkere, bloedmooi. Daar wil ik wel een beschuitje mee eten.’

‘Waarom duurt het zo lang, wat staan jullie daar nou?’ Christiaan komt polshoogte nemen. Hij onderzoekt waar wij naar kijken. ‘Aah, Frederick blijft nog even, of niet jongen? Hij heeft wat lekkers gezien,’ grinnikt hij. ‘Kom, we gaan naar haar toe.’ Nee! Mijn beste vriend is wel erg direct.

‘Eerst wachten hoe ze reageert, ze heeft nog niet kunnen bestellen.’ Ik blijf haar in de gaten houden.

‘Dussss, je avond is weer goed?’ Joshua tuurt door de mensenmassa. ‘Wie is het dan?’ We zijn vrij lang en kunnen haar zien, al is het verder weg dan ik op dit moment wens.

‘Ze gaat nu haar bestelling doorgeven,’ zeg ik tegen Joshua.

Bart, de barkeeper wijst naar ons, ze kijkt ons allen aan en steekt haar duim op.

‘Wauw. Als ze jou niet wil, grijp ik haar vanavond.’ Ik draai me om naar Vince die wankelt als ik hem een flinke schouderduw geef.

‘Als jehetmaarlaat,’ grom ik naar de vrouwenversierder pur sang. Vince schuift lachend weer naar voren en hangt half over Joshua heen. Na enkele seconden tikt hij met een van zijn vingers tegen mijn rug.

‘Hé, volgens mij ken ik haar.’ Dat meent Vince toch niet? Hij knikt als ik hem ongeloofwaardig aankijk. ‘Echt waar.’

We zien hoe het knappe meisje haar drankjes van de bar neemt en tussen de menigte verdwijnt.

‘Nu gaan we erop af.’ Christiaan maakt aanstalten om haar kant op te gaan. ‘Straks raken we haar kwijt.’ Ik hou hem tegen en vraag me af waarom ik nu zo

terughoudend reageer. ‘Kijk dan, ze houdt haar glas omhoog. Actie, jongen.’ Hij duwt me voor hem uit. ‘En ze heeft vriendinnen mee, helemaal perfect.’

Joshua heeft in de gaten dat ik niet zo’n haast heb om haar daadwerkelijk te ontmoeten. Ik heb mijn pas ingehouden. Rutger, Vince en Christiaan gaan me voorbij met diverse dubbelzinnige opmerkingen over de vele bezoekers die hier in The Matrix hun weekend inluiden.

‘Wat is er?’ vraagt Joshua aan me. Hij is degene met een vaste vriendin waar hij ook mee samenwoont. De rest van ons is vrijgezel.

‘Weet het niet. Ik klap opeens dicht. Wat moet ik tegen haar zeggen?’ Ik ben niet onzeker, maar nu, op dit moment, ben ik mezelf niet meer.

‘Niets, je hoeft niets te zeggen, Frederick. Christiaan en Vince praten wel, maar als jij haar wilt moet je snel zijn. Voor je het weet ...’

‘Ja, ja.’ Hij hoeft zijn zin niet af te maken. Chris en Vince zijn makkelijke praters, hebben een vlotte babbel. Ik ben meer het afwachtende type. Het enige wat ik weet is dat ik haar aantrekkelijk vind. Misschien is ze wel onaardig of ziet ze mij niet staan. Dat kan natuurlijk ook.

Ik heb nooit gebrek aan belangstelling, geen van ons eigenlijk, maar ik ben geen player.

Zodra we bij haar aankomen hebben de zenuwen me goed in de tang. Haar vriendinnen zijn er niet meer, ze is alleen.

Rutger heeft zijn eerste vraag al aan haar gesteld. Ze kaatst direct een antwoord terug. Pittig ding.

De jongens lachen om haar gevatte reactie. Ik niet, ik lach niet. Als haar ogen de mijne ontmoeten geef ik haar een voorzichtigte glimlach.

Christiaan stelt ons voor. Ik speel met m’n biertje en laat het ronddraaien in het glas. Mijn ogen zijn daar-entegen op haar gericht. Ze is bloedmooi.

Zelfs haar naam is mooi. Mooier dan die van iedereen die dezelfde naam heeft. Sophie.

Haar stem is aangenaam, ze praat ongedwongen met mijn vrienden. Ze vertelt dat ze met haar zus en twee vriendinnen hier is.

‘En nu laten ze je alleen,’ zegt Vince om zich heen kijkend.

‘Oh, dat geeft niet hoor, ik vermaak me wel,’ antwoordt ze zelfverzekerd. Haar lange haren schuift ze met een vloeiende beweging over haar schouders.

‘Misschien zijn je vriendinnen geschrokken, omdat we zo lelijk zijn,’ grapt Joshua. Die maffe vrienden van mij liggen in een deuk. Ik grinnik een beetje, zo leuk was die opmerking ook weer niet.

Sophie’s donkere ogen haken in de mijne, nu schenkt ze mij een prachtige glimlach.

Oké, ik heb het door. Zodra ik een geluid maak kijkt ze me aan en krijg ik haar aandacht. Stomme idioot die ik ben. Ik moet gewoon meedoen in het gesprek.

‘Wij noemen onszelf High Five.’ Christiaan geeft antwoord op haar vraag of we elkaar al lang kennen.

‘Hoezo dan?’ Haar blik gaat weer naar mij. Ik open eindelijk mijn mond om te zeggen waarom we ons zo noemen als Joshua een antwoord geeft. Duurde het dan zo lang voordat ik reageerde?

Ze wendt haar ogen van me af en hoort Joshua aan. ‘We kennen elkaar van school en gaan vaak stappen,’ zegt hij. Joshua denkt mij te helpen, omdat ik niet zo snel antwoord geef op haar vragen. Ik vind het niet erg, maak er geen punt van en drink van mijn bier.

Vince merkt op dat hij haar wel eens heeft gezien. Het blijkt dat ze elkaar kennen van de winkeliersvereniging.

Wat zal ze voor de kost doen? Ze is van top tot teen verzorgd gekleed, misschien iets met mode.

Christiaan wijst naar mij. ‘Wij zijn collega’s en Rutger en Joshua hebben een aannemersbedrijf. Nou, Vince kent jou dus al, hij heeft die prutsgarage.’ Vince mept hem grijnzend op zijn hoofd.

Even later komen haar vriendinnen erbij en neemt Rutger gelijk een andere houding aan. Hij gaat direct op zijn doel af en begint een gesprek met de blonde vriendin. Hij wel, ik sta hier nog steeds te staan zonder een stap in haar richting te durven doen.

Mooie Sophie praat met haar vriendin, of zal dat haar zus zijn? Aangezien zij ook donkere haren heeft vermoed ik dat zij haar zus is.

Ik pep mezelf op om iets tegen haar te zeggen. Normaal heb ik geen moeite om op dames af te stappen en een praatje te maken, maar op de een of andere manier komt er vanavond niets uit mijn mond.

Gelukkig voor mij komt ze naar me toe.

‘Trakteren jullie altijd onbekende jongedames?’ Dat is haar eerste vraag aan mij.

‘Nee, we hadden medelijden met jou.’ Het is de waarheid. Het was best wel sneu dat ze lang aan het wachten was. Aan de frons op haar voorhoofd zie ik dat ze het niet begrijpt.

‘Hoe bedoel je?’ vraagt ze dan ook.

‘Je viel op. Aan de bar.’

‘Hoezo dan?’ Nieuwsgierig meisje, ze wil alles weten.

‘Je probeerde de aandacht van de barkeeper te trekken om een drankje te mogen bestellen.’ Met andere woorden “je boog je ver genoeg voorover om inkijk te hebben”. Uiteraard denk ik dat en spreek de zin niet uit.

‘Nou, mijn dank is groot.’ Ze tikt met haar flûte tegen mijn glas aan dat leeg is. ‘Nog een biertje?’

‘Is goed, maar ik bestel wel. Jij nog een mojito?’ vraag ik haar. Ze knikt gretig van ja.

Aan deze kant van de bar duurt het inderdaad lang voordat je aan de beurt bent. Als ik dan eindelijk mijn bestelling krijg en weer terug loop pakt een grijnzende Christiaan het bestelde biertje en de mojito uit mijn handen. Ik zal terug moeten om een biertje voor mezelf te halen.

Er staan meer mensen bij de bar, met mijn bovenlichaam wurm ik me er makkelijk tussendoor. Ik wil zo snel mogelijk weer bij haar zijn.

Als er op mijn bovenarm wordt getikt draai ik me half om. Sophie. Ze is me gevolgd.

‘Nog twee bier,’ hoor ik haar zeggen als ze met haar decolleté tegen me aankomt. Achter haar wordt er geduwd en dat vind ik helemaal niet erg. Ik krijg gelijk een stijve van haar aanraking.

De hele avond heb ik haar lichaam bewonderd en nu knalt ze per ongeluk tegen me aan. Vind je het gek dat mijn broek opeens strak zit.

‘Gaat het?’ Ze mag nog wel een keer met haar bevallige lichaam tegen me aan botsen.

‘Zachte landing,’ antwoordt ze met een ondeugende blik. Grijnzend om haar onverwachte uitspraak blijf ik haar langer aankijken dan nodig is. Ik ben nog net niet aan het kwijlen.

Als we met de drankjes teruglopen naar onze plek, komen we langs de dansvloer. Vince slooft zich behoorlijk uit voor haar zus die zijn bewegingen goed weet te volgen.

‘Ben je hier al een keer eerder geweest?’ Sophie houdt ons gesprek gaande.

Ik kan geen persoonlijke vraag bedenken, mijn hersens zijn volkomen in beslag genomen door haar indrukwekkende aanwezigheid. Een antwoord daarentegen lukt dan nog net wel. ‘Nee. Ik ben een tijdje

niet uit geweest, maar ik ben nu weer terug.’ Ze kijkt me onbegrijpend aan, ik wil er niet verder over uitweiden en neem een slok bier.

Wat zegt ze nou? Verschrikt kijk ik over de rand van mijn glas. Dansen? Ze wil met me dansen. Dat kan ik niet, hoewel ik het wel graag zou willen. Met haar wel. Sophie’s lichaam dicht tegen me aan, dat idee bevalt me wel. Mijn ene hand om haar ranke middel en mijn andere hand om haar bil. Haar wang tegen mijn gezicht aan. O, man.

De hand van Christiaan voelt krachtig tegen mijn rug als hij zegt: ‘Freddie danst niet.’

Sophie bestudeert me uitvoerig voordat ze een paar keer met die bruine ogen van haar knippert. ‘Wil je voor mij geen uitzondering maken?’

Nog even overdenk ik haar vraag, maar met oprechte spijt moet ik haar verzoek afwijzen. ‘Nee, echt niet ... Sophie.’

Voor het eerst zeg ik haar naam. Het kwam er volgens mij apart uit. Ik schraap mijn keel, zet het biertje op de statafel en ga richting het toilet.

Shit. Dit is me nog nooit overkomen. Ik sta met mijn bek vol tanden en wijs haar af, terwijl ik de kans van mijn leven krijg om haar vast te grijpen.

Zuchtend was ik mijn handen en kijk mezelf in de spiegel aan. Wat wil je nou Freddie? Wat is er met je aan de hand? Ik schud mijn hoofd en verman mezelf.

Als ik terug kom praat Joshua met de DJ die waarschijnlijk ook een pauze heeft ingelast. Christiaan danst met haar zus, Gwen. Rutger staat met de andere blonde vriendin Claudia in een hoekje. Hij heeft een arm om haar heengeslagen. Zo, dat gaat snel.

Ik moet het goedmaken met Sophie. Ze leek teleurgesteld, omdat ik niet met haar wilde dansen.

Ze denkt nu misschien dat ik haar niet leuk vind, ik moet inderdaad actie gaan ondernemen.

Joshua wijst naar de bar waar Sophie tegenaan staat. Ik steek mijn duim naar hem op en ga naar haar toe.

Het nauwsluitende zwarte jurkje doet haar slanke lichaam goed uitkomen, al zie ik alleen haar achterkant. Jemig, ze is echt hot.

De hoge zwarte pumps die ze draagt maken haar benen eindeloos lang. Hoe zouden haar blote benen om mijn lijf voelen? Pff, ik krijg het er warm van en haal mijn hand door mijn blonde coupe.

Ze ruikt hemels. Ik sta dicht achter haar en kan de subtiele, verfijnde frisse geur van haar shampoo ruiken. Of zal het haar parfum zijn? De geur komt goed tot uiting als ik dieper inhaleer. Mijn hemel, ze maakt me helemaal wild.

Mijn armen glijden langs haar lichaam, ik raak haar net niet aan. Even twijfel ik of ik mijn handen om haar middel zal leggen.

Ik doe het niet. In plaats daarvan leg ik mijn beide handpalmen behoedzaam op de bar. Ze staat nu tussen mijn armen in zonder dat ik haar aanraak. Mijn hoofd buig ik licht en breng mijn mond bij haar oor. ‘Sorry, het was niet persoonlijk bedoeld,’ fluister ik.

Langzaam draait ze om. Haar volle lippen gaan iets open en ik voel haar ademhaling langs me heen strijken.

De behoefte om die waanzinnige mond te proeven is er, maar ik ben geen oversekste puber die zomaar in een dancing gaat tongen. Als ik eenmaal weet hoe goddelijk ze smaakt zou ik niet kunnen stoppen. Ik zou haar helemaal opvreten.

‘Je bent mooi, Sophie.’

Ze bekijkt me met een gulzige blik. *Ze vindt me wel leuk*, denk ik. Anders zou ze niet zo naar me kijken.

Mijn handen liggen nog steeds op de bar, ze staat gevangen tussen mijn armen en kan nergens heen.

De aantrekkingskracht lijkt wederzijds, we observeren elkaars gezicht. Ze is echt perfect.

Zal ik de eerste move maken?

Voordat ik het doorheb drukt ze haar mond tegen de mijne aan. Verbaast dat ze het initiatief heeft genomen geniet ik een seconde later van haar lippen. Ze zijn super zacht, het lijkt wel als ze van fluweel zijn.

Door deze onverwachte aanraking ben ik geheel afgeleid en vergeet haar terug te kussen of zelfs mijn armen om haar heen te slaan.

Plotseling haalt ze haar lippen van de mijne af, op hetzelfde moment wanneer ik mijn mond open om nog meer van haar te proeven.

Ze glimlacht naar me, duikt onder mijn arm door en is verdwenen.

Heden

‘Mond open, Soof.’ Haar lippen worden met mijn vrije vingers van elkaar geduwd. Een grijns ontsnapt haar.

‘Hij is best wel groot,’ klaagt ze.

‘Deze is niet zo dik als de vorige die ik net in je mond heb gestopt.’ Met een glas sake in mijn andere hand voer ik haar af en toe een lekkernij. ‘Eten nu. Hap, slik, weg.’ Lachend prop ik het stukje vis in haar mond als ze expres weigert.

We zitten beiden in kleermakerszit tegenover elkaar op haar bank. Tussen ons in ligt een schoteltje met diverse stukjes sushi; shashimi en maki’s.

Ze geniet en kauwt bewust langzaam om de smaak tot haar te nemen. ‘Mmm, verrukkelijk.’

‘Jij bent verrukkelijk, schatje.’ Gelijk geef ik kus op haar zachte lippen. ‘Een fantastische mix van zalm, sake

en natuurlijk mijn Sophietje.’ Mijn tong strijkt nog een keer over haar verleidelijke onderlip.

Ik dank wie dan ook op mijn blote knieën dat ik haar ontmoet heb. Ze is mijn alles. Mijn grote liefde. Met haar wil ik mijn leven delen. Ik hou zoveel van haar dat ik soms denk dat mijn hart ontploft.

Soof laat haar hand door mijn haren gaan. Het is een stuk korter dan een uur geleden. Voordat we bij de Sushi bar onze bestelling gingen halen trok ze me een kapsalon binnen waar zij altijd haar haren laat knippen.

Ik moest echt een andere coupe vond ze. Ze wist precies hoe ze het wilde. De zijkanten met de tondeuse in stand een en van de bovenkant mocht er maar een klein stukje af.

‘Beter zo, even wennen, maar je ziet er goed uit.’ Haar vingers kriebelen over de achterkant van mijn hoofd. ‘Lekker opgeschoren. En eindelijk kan ik je onderscheiden van je broer,’ zegt ze opeens serieus.

Mijn lach is spottend. ‘Als hij me eenmaal gezien heeft dan laat hij het ook zo knippen.’ Mijn broer is gek. Hij wil alles wat ik heb, inclusief mijn vriendin. Mooi niet. Niet deze keer.

‘Voorlopig hebben we niet de intentie om hem te ontmoeten toch?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, gelukkig niet.’

Ze zucht opgelucht en kijkt me dromerig aan. ‘Je lijkt nu net op een van die voetballers, kweet even zijn naam niet. Je bent heel sexy zo.’

‘Dank u, ik kan hetzelfde zeggen over jou.’ Ik trek aan haar lange haren waardoor ze giechelt.

Er is nog een shashimi over. ‘Deze mag ik hebben.’ Ik pak het stukje vast. ‘Het is de laatste of zullen we delen?’

‘Neem jij maar, jij moet er nog van groeien.’

Ik stop de shashimi in mijn mond en zet het lege schoteltje dat tussen ons in staat op de salontafel. ‘Alles op.’

Soof houdt haar hoofd achterover en laat het laatste beetje sake via haar mond door haar keel glijden. Ik neem ook nog twee slokken uit mijn glas voordat ik haar glas aanpak en tevens de mijne op tafel zet.

‘Zo,’ verzucht ik en trek haar in mijn armen. ‘En nu ga ik jou opeten. Jij bent mijn toetje.’

‘Echt geen lekker matras.’ We hebben ons verplaatst naar de slaapkamer en komen bij van een wervelende vrijpartij. Ik plaag haar altijd met haar bed. Die van mij ligt veel beter en dat weet ze ook, ze voelt echt wel het verschil tussen mijn en haar matras.

Met een brede glimlach laat ze zich op mijn bezwete torso vallen. ‘Lekker ben jij zeg. Het gaat er toch niet om waar we liggen en hoe we het doen? En in jouw hele huis staan de meest exclusieve meubels en andere hightech producten. Ik kan daar echt niet tegenop, hoor.’

‘Je hebt gelijk, poppetje. Zolang jij maar naast me ligt of liever op of onder me maakt het me niet uit waar we zijn.’ Een arm vouw ik onder het hoofdkussen. Ondertussen steunt ze met haar kin op mijn borst. Ze ziet er voldaan uit. En ze is niet de enige. ‘Soof, je bent het beste toetje dat ik ooit heb geproefd. Ik kan dagen met je in bed doorbrengen. Alleen jij, verder heb ik niets nodig.’

Ze schuift haar lichaam iets omhoog, zodat haar mond nog maar een paar millimeter van mijn lippen zijn verwijderd. ‘En jij bent mijn klavertje vier.’

Verbaast haal ik mijn wenkbrauwen omhoog. ‘*Que?*’

Ze drukt haar lippen tegen die van mij aan. ‘Een klavertje vier is moeilijk te vinden en je hebt geluk als je er eentje vindt.’

Alleen al van de aanraking van onze monden die tegen elkaar liggen raak ik opgewonden. Soofs lippen geven mij altijd een tinteling die doorstraalt in mijn hele lijf.

Vergis je niet

In dit derde deel uit de *Blingg*-serie is Sophie gelukkig met haar grote liefde Frederick, nu ze haar geheim aan hem heeft verteld. Hij vraagt haar wederom ten huwelijk waar ze overtuigend *ja* op antwoord. Het jaloerse en bezitterige gedrag van Frederick is een stuk milder geworden, maar wordt zwaar op de proef gesteld door de intimidaties van zijn bazin. Zodra haar beste vriend Rens naast haar komt te wonen en zijn ware gevoelens voor Sophie niet langer kan onderdrukken, worden kleine irritaties een tikkende tijdbom. Tijdens de trouwceremonie verstoord tweelingbroer Eduard hun geluk, maar ook Rens gooit alles in de strijd om Sophie voor zich te winnen.

Vergis je niet is een eigentijds liefdesverhaal dat gaat over innige vriendschap, intens houden van en keuzes maken.

Miranda Hillers (1971) hield op jonge leeftijd dagboeken bij, met name toen ze uit begon te gaan. Alles wat Miranda in die periode beleefde, van het stappen met vriendinnen en vele liefdesperikelen, hebben haar gedreven tot het schrijven van de *Blingg*-serie.

www.mirandahillers.nl
www.blingg.nl

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

ISBN 978-94-91884-40-5

9 789491 884405